A Határtalanul programmal Erdélyben

Erdély, ez a hegyek közt rejtőző otthonos kis sarka a világnak nehezen írható le egyetlen beszámoló keretében. Vadregényes, zivataros, csalóka, komoly és bájos: nem csoda, hogy a Záhonyi Árpád Vezér Általános Iskola és Művészeti Iskola diákjainak útját is így lehet jellemezni.

A Határtalanul pályázat keretében szervezett kirándulás nem csak lelkesedést, hanem kitartást is igényelt a csatlakozó diákoktól. Szerencsére egyikből sem volt hiány. Felkészültünk a találkozásra vadregényes tájakkal, kulturális kincsekkel, máig élő történelemmel, és természetesen Székelyföld őrző szimbólumával: a medvével. Utóbbiból lényegesen kevesebb jutott nekünk, mint az előbbiekből, de ez aligha alakulhatott volna másképp Tamási Áron, Orbán Balázs, Babba Mária, a Hargita, és a Vasszékely földjén.

2025. június 2-án kora reggel vágtunk neki az ötnapos kalandunknak. Izgatottak voltunk, így a hosszú buszút hamar eltelt.

Utunk Erdély történelmi kapuján, a Királyhágón keresztül vezetett egészen az első megállónkig, Bánffyhunyadig. Itt megtekintettük Kalotaszeg legnagyobb református templomát, majd folytattuk utunkat a szállásunk helyéül is szolgáló Parajd községig.

Második napunkon egy ínycsiklandó reggeli után ismét busszal indultunk el felfedezni a környéket. Az első megállónk Homoródfürdő volt, ez a település a borforrásairól híres. Mi a Mária- forrásnál álltunk meg, melynek vizét 1912-ben fedezték fel. Enyhén szénsavas vize kimondottan egészséges és jóízű.

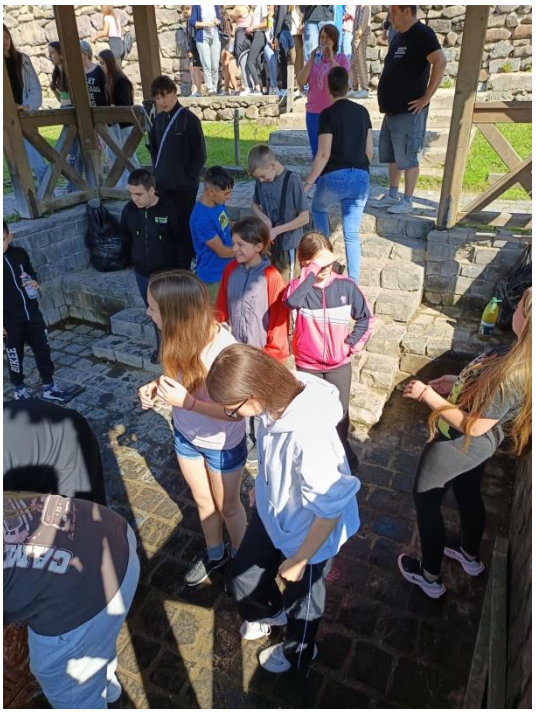

Folytatva napunkat Csíkszentsimonban megtekintettük a Csíki Csipsz gyártásának folyamatát, mindenki érdeklődve figyelte hogyan lesz a burgonyából ízletes csipsz.

Csíksomlyón a Mária kegytemplom gyönyörű falai között megtudhattuk, hogy építéséhez Hunyadi János is hozzájárult, a török elleni győzelméből szerzett zsákmányból.

Ezt követően az Ezeréves határhoz utaztunk el Gyimesbükkre. Itt található a 30-as vasúti őrház, amely a román-magyar állam közti szerződés alapján létrejött Csíkszereda-Gyimesbükk-Palánka-Kománfalva vasútvonal részeként épült 1896-1897 között. Ez a történelmi Magyarország egyik legkeletibb pontja.

A fáradságos nap után megérkezve Parajdra elfogyasztottuk a vacsoránkat. Ezután busszal a szomszédos Korond településen egy táncházi foglalkozáson vettünk részt.

A harmadik nap délelőttjén a székelyderzsi unitárius templomot látogattuk meg, Nagy lelkesedéssel elkezdtünk egy kirakót elkészíteni, de az idő rövidsége miatt nem jártunk sikerrl. A következő megállónk a Bözödújfalunak emléket állító kopjafa falu volt, mely a vízzel elárasztott településnek állít emléket.

Kőrispatakon megnéztük a Szalmakalap Múzeumot, ahol megtanultunk angyalkát bogozni, majd a hirtelen felélénkülő viharos szél gyors távozásra ösztönzött bennünket.

Folytatva napunkat Szovátára mentünk, ahol a nevét meg nem hazudtoló mesterséges, enyhén sós Medve-tó varázsolt el minket. Na persze medvékkel nem találkoztunk, azonban egy kellemes sétában volt részünk. Vacsora után megnéztük a parajdi sóbánya bejáratát, a bányát sajnos már nem lehetett meglátogatni. Majd egy vetélkedőn bizonyíthattuk, mennyi mindent jegyeztünk meg a sok-sok információból, amit eddig Erdélyről hallottunk.

A negyedik nap Korondra látogattunk el, ahol a szövés és toplászat művészetével ismerkedhettünk meg. Közben megcsodáltuk a településen látható szebbnél szebb székelykapukat is. Ebédre korondi termelői sajtot, házi kenyeret, lekvárt és szörpöt kaptunk.

Délután megnéztük miként történik a parajdi só feldolgozása. Farkaslakán Tamási Áron szülőházát látogattuk meg, majd elhelyeztük koszorúinkat a híres író sírjánál. Kipróbáltuk a kürtőskalács készítését, mely a nagy hőség miatt igazi kihívást okozott számunkra. Farkaslakán egy rövid vásárlást is sikerült megejtenünk, majd fáradtan indultunk vissza Parajdra.

Az utolsó napunk csak utazással telt, élményekkel gazdagodva tértünk haza.

Hogy mit vittünk haza magunkkal? Rengeteg emléket, legyenek azok kézzelfoghatók vagy sem. Az emlékeken kívül pedig azt az érzést, azt a tudatot, hogy van egy kis szeglete Európának határon és hosszú utakon túl, ahol úgy fogadnak minket, mintha hazatérnénk, és ahol készek megmutatni minden csodát az ódon malomtól kezdve egészen a természet hatalmas alkotásaiig. Mindannyiunk nevében szól ez a beszámoló, mikor utolsó sorával azt javasolja: aki teheti, vállalkozzon az útra, mert sokkal-sokkal többet kap tőle, mint amit időben és fáradságban rászán.